
Rakovszky Zsuzsa

CSALÁDREGÉNY

Két nő jár-kei az augusztusi hóben
teraszra ki, konyhába be, a házban –
egy házban, amely teli van idővel:

az fertőzte meg vízkővel a kádat,
az marta le gömbölyűre a lépcsők
élet, az foltozta ki a bejárat

fölött a varázsfényt vető üveg
színes kockáit rendre szintelennel.
Két nő, nem fiatal és nem öreg,

abban a korban, amikor a test,
mely rég csak önmaga, fű, csillag és sár
rokona volt, lassan kísértetek

látogatta terep lesz, képernyő, melyen árnyak
mozognak a fényes por függönyén túl,
más, idegen adások szétesnek-összeállnak,

egy bal kézbe vett késben, a hát görbületében
holtak kelnek futó létre, főleg a két szép
nővér: az, amelyik a kisházban a képen

egyengeti a térdén sötét bársonyruháját
– az elvetélt színésznő, aki hamar lelépett
nagy adag altató kikapuján át

a színről, fölbontatlan csomagként hagyva hátra
a rémisztő jövőt, s a másikuk, a felső-
kereskedelmi szépe, aki végigcsinálta:

háborút, sültkrumplis-használtruhás szegénység
éveit, hajnali kelést és gépelést,
fejtágítókat és agyérfestést, a szépség

lassúbb, majd gyors fogyását, s végül konszolidált
mosógépes, használt színestéves öregkor
örömei közül ragadta el a rák.

Mint csontot a sugárzó anyag, úgy hatja át
a múlt a csorba tükröt, a kecskelábu asztalt,
Egyikük, még gyerekként, ismerte azt a lányt,

aki más, vihogó nők félkörében
– valami vállalati Don Juant
fog közre –, egymaga néz mosolytalan a gépbe,

gógös-sebezhető, sötét szemekkel.
Halásznadrágok és abroncsszoknyák – a látvány
félíg gúnyos, félíg meghatott szájalmat kelt.

A másik látta még az ifjabbat gyerekek.
Idegrendszerük aljnövényzetéből
mindkettőnek ugyanazok az elfelejtett

percek és helyszínek rebbenek félálomban
fél-öntudatra, mint elhanyagolt
akvárium sötétjén átvillanó neonhal.

Az álmos, elvadult kertben ólmos meleg
folyik a vadcsalánra, a perzselt szélü lombra.
Szederbokor tövéből kóbor macskák merev

égő szemmel üres bádogtálcát büvölnek.
Félkörben, moccanatlan, mint vézna démonok
ülnek a sárga fű közt. Valaha vélhetőleg

virágágyak is voltak, nyirták a fűvet, és
nem zaklatta csalán selyembe bújt bokájuk,
mikor pohárcsörgés, dohányfüst, nevetés

elegyétől kicsit zúgó fejjel a bodza-
szagú sötétbe friss levegőért kiléptek,
s fölnéztek a nyugodt, vészterhes csillagokra.